

6. søndag efter påske 2018

Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Det er sådan et kodeord for dagens læsninger. Vi bliver i dag forsikret om at Gud er med os i alt, og at intet kan skille os fra Hans kærlighed til os. På dommens dag vil Gud gøre frygtelige tegn. Der skal være blod og ild og røgsøjler, solen skal formørkes og månen blive til blod, hørte vi fra profeten Joels Bog, men dem som påkalder Herrens navn, de skal frelses. Og derfor skal vi ikke frygte dommen. Vi er jo dem, der tilhører Herren. Vi er de elskede og udvalgte, vi er Guds folk.

På Paulus tid havde de nye kristne menigheder det dog svært. I Rom blev de forfulgt og dræbt, ja, de blev til underholdning for masserne i teateret, når vilde dyr fik lov til at flænse og æde dem. De mennesker havde virkelig brug for at høre, at Gud elskede dem og holdt fast ved dem, også selv om verden forkastede dem, lagde dem for had og dræbte dem. Martyrer manglede der sandelig ikke i de dage. Man kan undre sig over, at så mange holdt fast ved troen. Men de må have følt Guds kærlighed til dem, selv i disse hårde tider med forfølgelse og død. Mennesker kan være onde, men Gud er god. Og Paulus kunne skrive om Guds kærlighed til os, så vi ikke længere tvivler. Vi er elskede.

Også Jesus beder for os, hans troende, for at vi må forstå, at vi er elskede, og at Jesus vil, at hvor han er, der skal vi også være. Han vil ikke skilles fra os, men hente os hjem til sit rige. Der, hvor han med Fader og Ånd regerer fra evighed og til evighed.

Det er måske ikke de nemmeste tekster at læse i dag, og heller ikke de nemmeste at høre. Mange står af så snart det handler om de sidste tider og dom, for det er nu sådan en skrækkelig ting at tænke på, at verden engang skal ende – og vi med den. Og det kan også være lidt svært at følge med i Johannesevangeliets snørklede måde at forklare Jesu og Gud Faders indbyrdes familierelation. Men vi har brug for at høre dagens budskab, især fordi et af de største problemer i vores samfund i dag er de mange mennesker, der føler sig uelskede. Netop nu og her, hvor vi har fred til at leve som vi gerne vil hver især, hvor vi ikke er forfulgte eller truet af død og ødelæggelse. Der burde nu være både tid og plads til virkelig at udleve den kristne kærlighed, at få kærligheden til at blomstre i hele vores samfund. Både i familierne og mellem mennesker, der ikke kender hinanden. Vi burde have det overskud.

Det bliver stadig mere almindeligt, at vi siger ”Jeg elsker dig” til hinanden i vores nærmeste relationer. Mellem kæresten og ægtefolk er det vist nu til dags nærmest normen, at man **skal** sige det, ellers gælder det ikke rigtig for et kærlighedsforhold. Især i de yngre generationer er der et ret åbenlyst krav om sådan en bekendelse af kærlighed. Sikkert inspireret af de mange film og serier, der tilflyder os fra engelsktalende lande. Men også mellem forældre og deres børn er det blevet normalt at italesætte kærligheden til hinanden. Og hvis man er med på de sociale medier, Facebook for eksempel, så kan man også følge med i de mange kærlighedserklæringer der flyder især mellem skoleveninder med mange kyssesmileyer og hjerter i kølvandet.

Netop det store behov for at sige, skrive, udtrykke kærligheden imellem os er et ret tydeligt symptom på vores angst for ikke at blive elsket. Angsten for at blive forkastet ligger dybt i mange mennesker, lige som angsten for at blive overset og glemt. Det er noget, som gennemsyrrer hele vort samfund fra skolebørnene til de ældre på plejecentrene. En usikkerhed, der følger af at leve i et samfund, hvor en kærlighedserklæring kun holder, indtil vi ombestemmer os. Børnene oplever, at dem, der påstår at elske dem mest, deres forældre, kan finde på at flytte fra dem for at starte en ny

familie. Der er en konsensus i samfundet om, at man behøver ikke at blive i et ægteskab, hvor ægtefællen ikke længere gør sig umage for at være smuk og elskværdig. Ældre mennesker lader sig overtale til at flytte i plejebolig tæt på deres børn, og bliver overraskede – sikkert også skuffede – over at børnene stadig kun har to timer søndag eftermiddag til at besøge dem. For vi lever travle liv. Vi har jo også vores eget liv at tage hensyn til, siger vi til hinanden, for at dulme den dårlige samvittighed. Og ja, det har vi. Vi har hver især vores eget liv, for vi er begyndt at leve ved siden af hinanden i stedet for sammen med hinanden. Og så får kærligheden altså svære kår.

Jesus prøver at forklare os, at det netop er forbundetheden, der er kærlighedens væsen. Han er et med Faderen, og vil kun det, som Faderen vil. Det er sådan kærligheden er, når den er stærkest. Der hvor vi er viklet så meget ind i hinanden, at vi er ét. Uadskillelige. Netop sådan elsker Gud os gennem Jesus Kristus. Jesus ville forene sig med os. I nadveren spiser vi hans kød og drikker hans blod, fordi han bad os om det. Vi indtager ham, og han indtager os. Og han vil kun det ene, at vi skal være, hvor han er. Det var Jesu afskedstale til sine egne på den aften, hvor han blev fanget og forhørt med udsigt til at skulle dø dagen efter. Det er hans evige tale til os. Jeg vil, at I skal være, hvor jeg er. Vi skal være ét. Det er kærligheden, og derfor kan intet udefrakommende eller indefrakommende skille os fra Guds kærlighed i Jesus Kristus. Så skulle Gud selv jo skilles ad, og det lader sig ikke gøre. For Sønnen og Faderen er ét.

Den jordiske kærlighed er alt for ofte både tilfældig, flygtig og ustadig. Vi stiller krav til hinanden for at give af vores kærlighed. Det kan hurtigt føre til denne følelse af ikke at være værd at elske. Derfor skal vi se mod Gud, mod Jesu eksempel, også når det handler om kærligheden i vores liv. Jesus var ikke bange for at give sig selv til os, selv om han ikke kunne vide, hvad han fik igen. Nu ved vi, hvad han fik, svigt, forræderi, pine og død, men også troende, som vil gå gennem ild og vand for den Herre, som elsker dem ubetinget. Som ville lade sig sønderrive af vilde dyr hellere end at afsværge deres tro og dermed skilles fra Herren Jesus Kristus. Vi skal se på deres eksempel, som var så dyrt købt, og vi skal se på vor Herre og indse, at for kærligheden er vi nødt til at give alt. Også os selv. Også vores liv. Det er ikke at spille livet, men tværtimod at få livet givet. For kun den som elsker ved virkelig, hvad det vil sige at leve. Og hos Gud behøver vi ikke at anstrenge os, tigge eller købslå om kærligheden, for vi er allerede Guds højt elskede børn.

Amen.